

zbirka poezije

pozajmljeni stihovi

autor:
stevo basara

*“Oдавно maštam da je poezija jedna vrsta ljudskog bića
koja kroči djelom naga ispred svijeta razotkrivajući
čitatelja u njegovoj individualnoj moći spoznaje.”*

- Stevo Basara februar 3, 2012

I dolazak anđela

već danima noć vlada
dah njen bije slabi sjaj
zlokobno šumi tupa tišina
mrzeći svaki jauk njoj stran.
osjeća se u zraku tama,
njena duboka moć,
samo Gospod još sjaji, blista,
kroz vosak vruć
njegova prisutnost bije.
glava mi nemoćno klonu
gledajući u tišinu tame
horizont se sramno stapa
sa suludim mračnim snom.
gdje je kraj ovom mračnom snu?!
pomislih dižući glavu
nesvjesno kao u snu
dok miris mog daha
osta zauvijek pripijen
u kutu mračne sobe.
ruke,
ruke postaju krotke,
mirne, spokojne,
osjećam se suvišnim
samom sebi
nestajem ja!
moje ruke!
moji prsti!
gdje ste?!
kukavički podvili su rep,
bježe, ili se pak bore,
tko zna što rade u ovoj tami?
zar ovako nestati,
zar ovako da se izgubim ja?!
ovu sudbinu ja ne prihvatam,
ovu sudbinu ja neću!
ja sam pokraden

u ovoj tami!
hoću svoje ruke!
hoću svoje prste,
svoje noge želim!
hoću da sklopim ruke
i da kleknem pred Boga,
ali nemam čim da zavapim
moje usne izgrize tama!
samo um osta potpuno nag
pred pohlepom tame.
samo um osta kao svitac
da zavapi dan.
vrisak,
vrisak se odlomi od mog
usamljenog uma!
vrisak propara debelu tamu.
suknu svjetlost i ja u njoj.
kao orkan šibam tjerajući
pocrnjelo sunce.
zaiskri mi,
po prvi put, dan.
kristalno jasan, čist.
stajao je tu ispred mene,
osjećao sam njegov topli dah.
strujio je mojim usnulim tijelom.
priđoh zidu ka upaljenoj
voštanoj svijeći,
poljubih njen sjaj
gubeći se u njemu...

II ljudi pod maskama

o kako divno
razvlačite svoje
drvene usne,
gospodjo!
da li vam je
stalan osmijeh,
ili vaše ružne usne
cijede sad psovku?
šepurite se
u krugu,
u masi krinki
dvoličnjaka
i slijepaca.
ja na ovaj maskenbal
uopšte ne žurim,
i ne želim
da sudjelujem
u toj vašoj gnusnoj
predstavi, čini...
katkad se
slijepo sudarite
i ništa ne čuh
sem tupog
udara maske.
tada
sebi na brzinu
slažete da se
neka ljubav rodi.
glumci ste vješti,
i to je uistinu
jedino što vas
tješi...
privlačite ljude
koji gledaju
kao i sam ja.
raspomame se

vaše krinke,
divlji vaš ples,
i znojna
tijela se grče
u ekstazi
utvara i
laži...
i tada vjetar
zakovitla sve...
odletješe
dvoličnjacima maske,
a oni za njima
u očajnički bijeg.
samo se pokoji
sa maskom drži
i ceri se možda
već sutra
sebi...

III kada postanem jak

kada sve oko mene
bude svijetlo,
kada oko mene
zatitra svjetlost,
sunce na horizontu,
tople grimizne
boje cvijeća
oboje moje oči
i veseli poj ptica
zatitra u zraku
sa malog potoka
u stijeni staroj
hiljadugodišnjih
doba
napit ću se
novog vremena,
novog vijeka.
tada,
po prvi put
u mom umu,
nestaće svakog
bestidnog jada.
trčat ću
sočnim
zelenim poljima.
moj pogled
oslijepit će duga
prekrasnog kolorita
boja.
jeseni će
ponovo biti
moj znak
plodnosti
i dara prirode
što ga bestidno
pruža.

kada nestane
straha,
kada ne bude
moga jada.
o, kada će
doći dan,
kada ću postati
velik,
snažan,
silan.
zašto je
sad ovo
samo san?
zašto je
sve samo
jedna misao...
kada
postanem
jak!

IV rana jesen

jesen je stigla.
potrbuške se
pružila hladnoća
po mom
izgužvanom,
platnenom
proljeću.
ušetala se sama,
bez ikog svog.
bez imalo
stida,
donijela je
hladnoću
mom voljenom
proljeću.
uletjela je
kao pogrešna
nota
nekog rasijanog
muzičara.
namrštena čela
grči se moje
proljeće,
moja netom zakrčljala
skupljena toplina.
ocvalo drveće
i vjetar jesenji
što duva hladno...
sve ovo
zbrkano je,
pomalo
samotno je,
i jadno je.
I latice
i drveće
podsjećaju na

rane
snjegove.
hladno je.
tupo je.
bezglasno je.
gluvo je jutro.
bez ptica je.
bez sunca je.
bez ljudi je.
bez pasa skitnica.
samotno je
ovo moje
hladno jutro
i ružna je
ova neuspjela
jesen,
i moje nemoćno,
samotno
proljeće.

V olovka žuta

mrtvo šuti
olovka,
strovaljena hitro
na zadnjoj
stranici meni
nepoznate knjige.
gledam u njenu
žutu masu,
spreman da zadam
udarac čistom,
skupocjenom papiru.
ležao je tako nevino
ispred mene.
ništa se ne pomakne
zadnjih par trenutaka.
gledam netremice,
očekujući bujicu što
počinje da ključa
u ranim,
nesanim jutrima.
nepogrešivo i
neumoljivo,
pojavljuje se
blještavo,
i sjajno.
bar mi se
tako čini,
bilo je to
nekad, davno.
sad tako
blijedo, uistinu
meni strano.

VI san

san kao mora,
jecaj i znoj sa čela,
mrtvilo tijela,
paraliza volje i svijesti,
nepomućeni zaborav,
uzdah i kratak jecaj.
vrućina, žega,
miraž što umorno
oko vara.
neponovljiv pejzaž
nekog tuđeg vremena.
mrtvi ugao
i spodoba u njemu,
nedovršeno lice,
neuspjeli osmijeh.
gužva i trg,
žamor,
i opet još samo
tvrdoglavo traje šapat.
žbunje i rastinje,
brzo i još brže
promiče zadnji damar,
grimizne boje,
i opet neko strano,
endemsko rastinje.
kroz granje naziru
se stol i stolica,
klimava i škripava,
i opet nečiji glas,
i topao dah na mojoj
napregnutoj šiji,
i glas kao žubor vode,
prasak sporih,
lijenih kapljica
vode, riječi, slova
i nekih meni

stranih simbola.
smijeh i kikot
daleko sa obzorja.
silueta sa prozora,
gola istančana sjena,
zavijena spodoba.
snošaj, krik galeba.
žubor vode,
zaboravljen krčag
sa presušenog izvora.
mrtvilo udova,
miris čempresa,
i rezak miris
draži krv
što iz nosnica
kapa, kapa.
svjetlost dana,
sjaj jutra,
i sneno oko
mrzovoljnog
neimara...

VII galeb iz smeća

gnusan i nimalo krhak,
zadrigao kao lučki krmak.
viri iz kante, iz smeća.
galeb ili njemu sličan
komičan preobražaj.
bjelina perja
odavno ishlapjela,
od prljavštine i lijenosti,
masnoćom natopljeni.
debelog trbuha,
poput kakvog
halapljivog bludnika,
uporno i gluvo žmirka,
dok braća mu visoko
plavetnilom kruže.
on bestidno iz smeća
konzervu struže.
u utrobi neba,
iznad mora sinja,
visoko prikovanih krila
na platnu
nebeskog plavetnila.
visoko, još više,
uporno krešte, pište.
žilava, uporna, tvrdoglava,
gladna mu bratija,
katkad ključnu
svoga lijenog,
smećem utovljenog,
saplemenika.

VIII ništa

ničeg više nema,
sve je utihnulo i usnulo,
samo poneko još
slasno i glasno hrče.
zatumljeni broj umornih
i snenih ljudi.
nestaje smiraj dana.
završena je predstava,
netom ugašena cigareta,
i pramen duvanskog dima,
izbledjeli mu jezik titra
kao miraz zadnjeg, neuspjelog,
pozorišnog čina.
pleše i grčevito steže
zadnji tračak svjetlosti
podno nogu.
na podu, pod čizmom,
cvili i bolno stenje ispod
bahate beskrajno duge,
nečujne sjene.
zaklopi knjigu, prevrni šolju,
neka se teljva izlije po stolu.
neka neostvarene želje
požure, neka ih upiju pore
vlastite, naše sudbine.
kao pohota, kao opomena,
gladna slika čami
zatumljena unutar usnulog,
sumornog pravednika.

IX čekanje

čekaj me,
i poslije najupornijih,
kada i tvrdoglavi
dignu ruke
od mene.
čekaj me,
dok se ne izgube
i oni rijetki, uporni,
što još ponekad nevjerno
opipavaju mi bilo.
ne trudi se dok su tu,
ne guraj se ma kako ti
pravedno i samo tebi
bitno i tvoje bilo.
utnuo sam od njihovog
pasivnog, ludila.
kada dodiruju,
za njih je hladnoća
i znana im mokrina
i tjeskoba i nelagoda,
i neznana im mučnina.
ti strpljivo čekaj
dok se vodeni krugovi
na površini mojoj smire.
čekaj me,
dok ne postanem
onaj stari, tebi znani.
čekaj me,
dok se ne smire
moji uzburkani,
divlji vali,
pučina moje duše zaiskri
onim poznatim sjajem,
koji tebe meni vuče.
svakim novim jasnim,
i slasnim doživljajem.

čekaj me,
kao plima što plitku
oseku prožima.
uroni tada svoja stopala.
pogledaj i osjeti
pučinu moju,
što se tebi bestidno daje.
sve je isto kao što je
nekad davno bilo.
ništa se promijenilo nije.
ništa sem tvoga
beskrajnog čekanja
koje me na vječnost poziva.
Poput broda,
na pučini,
iz daljine,
doziva, doziva...

X stabla

posljednji kolosi
našeg doba,
nijemi džinovi,
ukras i prkos
urbanog ludila.
pored prašnjavog drumca,
uz raskrsnice
i prometne trotoare,
groteskna nepoznanica
urbanog vremena
i asfaltnog poremećaja,
ona,
ona još stoje.
usađena duboko ispod
betonske džungle,
pokazuju svoje
zakržljale zube.
tumorom opasana,
začuđujuće još živa.
krišom ih gledam
ispod oka,
sramotom smoren
zaobilazim, bježim.
a oni tumori
što na oči liče
kao da se osvrću za mnom,
i jedno kao da
uporno vrišti,
više!
draga mi ova
podnevna buka,
gužva automobila
i ljudska strka.
tada se mogu sakriti,
neopažen pored
istih provući.

ali noću,
kada nesanica mojom
dušom ovlada,
unezvijerena koraka
krenem ulicom i onim
prašnjavim drumom,
ispriječe se trotoarom
da mi pokažu
amputirane ruke,
nekoć stasale krošnje,
sada smolom oblijepjene,
polomljene, otpilane udove.
i one plakate što sramno
na grudima nose,
smrtovnice kao ordenje
čiodama srama prikovane.
vjetar ih lagano ljulja
u agoniji, dok tupo bolno škripe.
ja okrećem uporno glavu
dok pod stablom prislonjeni,
zaljubljeni par,
još ljepotu vidi
i ne razumije,
niti se stidi.
ja žurim od jednog zločina
ka drugom ubistvu,
gdje sam kao dijete
dudove tamne brao,
utočište i mir nalazio.
pobijena, otpilana
stabla leže
ispred nove moderne
betonske vile.
ništa se ne čuje sem
tišine i savjesti što
zajedno tiho cvile.
sjedoh na jedan
netom odrezan panj,
podijelih tugu sa žrtvom,

zaronih posljednji put ruke
u krv, što kroz piljavinu
miriše i na jecaj i vapaj,
iz pamćenja zauvijek
sijećanje briše.

XI bol

ova nije za vas,
i nije za vaše oči.
riječi su za umorne i strgane,
do gola svučene,
sudbinom napola zadavljene.
ova je za one koji bole
i one koji bolno bol još vole.
ova je za vječite gubitnike,
za crne ovce i bijele vrane.
za tugu što u oku
vječit oganj ne da da zgasne.
ljepotu što u crnilu jada
cvijeće opojno
kroz taman polen širi
i umjesto beznada i kraja
novu snagu i svjetlost
kroz bol životu podari.

XII daleko

daleko iznad tvojih obrva
gdje tvoj svijet završava.
daleko još dalje
preko vrhova tvojih cipela
gdje ti vlastiti pogled
vječno počiva.
dalje i još dalje od vlastite
percepcije prognan.
izvan vidokruga nedostupno
tuđa sudbina počinje.
tamo dalje gdje glasove
ne sakuplja tvoja ušna školjka,
valovi drugih glasova
i riječi jalovo šute,
i ne udaraju u tvoje hridne misli,
i ne pjenu divlje uzburkano
tuđinsko ti more.
bezbjedno privezana,
skrivena spavaš
u laguni vlastite malenkosti.
daleko, još dalje,
iznad tvojih obrva
i vrhova tvojih cipela,
gdje moj pogled
vječno s tvojim počiva.

XIII fukara

ako si taj, onda nemoj da brineš više,
zaklopi gladni podsjetnik savjesti.
uguši onog što strmoglavo žuri u tebi,
zadavi zadnju ambiciju, pohlepu u sebi.

izbodi mučki primjernog u tebi.
neka leš njegov samo leži,
ti sjedni i na njega noge stavi
i pusti da ti glas istinski, vučje reži.

pokaži svijetu istinu o sebi,
neka se s gađenjem prisjete vlastita lika
što ispod laži drvenog im obraza
stid svoje pipke trenutkom jednim svijetlo pokaza.

oslušni divlje prirodu oko sebe,
neka zadnji trag ljudskosti lažne
pretvori njihove glasove u pepeo
gorećeg, istinskog, pravog tebe.

neka molitva tvoja bude jasna
glasom istine iz riječi brojnih
što na osudu drugih poziva,
huljom i bitangom te proziva.

ti ne čekaj na riječi lažne,
i neka te samo blate, izdigni se
iz kaljuže im čiste i neka te vide tuđe ti biste.

stopi dugogodišnje ćutanje i beskonačne molitve
sa zorom i novim jutrom. Iz grudi tvojih
neka se samo jedna riječ propara...
FUUKAARAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

XIV pas na smrznutom pločniku

neka sve ide dovraga,
noćas ćemo lajati skupa.
samo ti, ja i lud mjesec
što iznad promrzle ulice
sjajan đerdan injem niže.

noćas nas kamenje i psovke
i uzvici otjerati neće.
večeras gordo stojimo skupa.
čak ni zgužvana, neobrijana njuška
komšije sa trećeg sprata.

neka galame i neka poljube naša
zatvorena, ulična nevidljiva vrata.
noćas će jednako vikati i na mene,
psećeg brata, otrgnuta sa sputanog
ljudskog moralnog lanca.

noćas mijenjam stranu, rod i vrstu,
mijenjam toplu postelju
za hladnu ulicu, i promrzlu večeru,
za miris hladne slobode,
i gorde besane noći.

primakni se bliže ili stani iza mene.
moj je red na kamen i psovku.
ti samo jedi i moj dio,
ja ću da režim i lajem malo,
ma kako suludo i stidno bilo.

povući ćemo se skupa,
tiho, nečujno, iza kanti smeća
prevrnuti zadnji komad nasušnog hljeba,
nestati slobodni, tiho, pod okriljem
hladne, promrzle, besane, naše noći.

XV

rekli su mi da sve odmah zaboravim,
i tebe i sebe i sve nas koje bije zao glas.
rekli su mi da zobaravim tebe tada
koja živiš istinski sada.
rekli su mi da sam jak,
ali ne pripadam vremenu sada.
rekli su mi da sam težak,
da sam prgav, i tvrd,
i bože zakloni pomalo lud.
rekli su mi da sam zaguljen,
vječito s drugima kratak,
i nikad glatak, a ponajmanje
što bi neki rekli sladak!
očigledan nedostatak sluzi,
jer je jedini način da se s njima
zajedno, bratski puzi.
opaka sam jezika, britkog kao sablja
koja ponekad istinom reže,
iz grudi čudan oganj drugima doseže.
rekli su mi - ja rekoh tebi,
a ti svima njima po potrebi.

XVI

sve je gotovo neprimjetno,
čak i život ovaj naš
kao dobar san što osjećam.
kroz trnovit puteljak
gdje skoro neprimjetno
odmiče tvoj mirisni haljetak.
bodeš se i paraš mi kožu,
kao trn čuvaš bit svoju,
kao sočnu tamnu kupinu.
prestani nedostižno nestajati,
upoznaj se i ogledaj u meni,
prepoznaj se i vidi slabost svoju.
tako je, istinski sada samo stani,
još jedan treptaj,
i srca tvog nečujan damar.
pusti osmijeh kao pticu
iz usnog kaveza.
neka zaleprša iznad trna
kao pogled tvoj,
i neka bude vapaj tvoj
moja neostvarena molitva
i želja draga jedina.

XVII

rekoh ti da me ne bereš,
tako sam lijepo skriven bio
pored prašnjavog puta,
iza kanti smeća,
čak ni par latica nisam imao.
ne mirišem niti bojom plijenim,
ali svjedno ti me jednako poželi.
postavi me na prozor među one
skupe cvjetne tučke,
za tvoje nove mašte
i mirisne ti mućke.
pored prozora bolno glavu
svjetlu okrećem da još jednom
dan prije sumornog kraja
istinski osjetim.

XVIII

volio sam jedno drvo,
dva klikera jednobojca,
jednog otrcanog zmaja
i začaran proplanak
gdje ne dopiru ljudski glas,
vjetar i promaja.
voljeh komad rijeke,
ulice usnule i puste,
i jeseni kod stare kule.
volio sam mirise iz bašte,
neke stare slike
i knjige tek pročitane.
volio sam tebe
upoznavajući sebe.
volio sam sjećanje
na večeri rane,
smiraje dana i ljetne žege.
volio sam more
i lijene mu talase,
komad neba i vozove
iz tunela što lijeno izlaze.
volio sam započete ideje,
i nedovršene crteže.
mirise što u djetinjstvu
bude komad sjete.
voljeh tebe i život naš
ne štedeći se,
jednako i bez razlike.

XIX

sanjao sam te sinoć,
a namjeru imao nisam.
bez predrasuda
i nedostižnih želja.
bez vidljiva traga
vijuga luda od uma moga.
samo anemičan otisak,
ispran kišnom amnezijom,
čula tvog uzdah.
zbunjenog i napola luda
ostavljam na jastuku toplom,
zaboravom udavljena.
hajde, pusti još jedan uzdah,
meni čaroban i moćan,
prije osvita dana i novoga jutra.
neka zavjesa pozornice života moga
sačeka još malo jer oni koji sjede
osjećaje moje i tako ne slijede.
hajde, pusti još jedan za kraj naš
i svjetinu što nestrpljivo čeka
bolji i ljepši im početak.

XX ljubav

ljubav je kao strepnja,
kao uzaludna molitva,
i mirisi sa toplog ti jastuka.
neposlušna čuperak
sa tvog potiljka.
tvojih usana čulan potpis
što moj obraz,
vječno kao pečat,
još uvijek neumorno nosa.
otisak ravnog ti stopala,
nestabilan i plašljiv ti pogled,
kao ptica što budno preža
preko moga kamenog ramena,
spremna da uzleti,
zauvijek me napusti,
ostavi i nestane.
ljubav je miris tvog parfema
što moj nos,
poput vjernog psa,
svakim trenutkom osjeća.
spokoj usnulog ti tijela
i mentalna skica tvog lica,
nepokretna i prebačena ti ruka,
što svojom mirnoćom
jednako na ljubav podsjeća.
mirno i spokojno nestaje
osjećaj u fragmentu vremena.
kao varljiva sjenka,
iluzijom tkana koprena,
nevješto prebačena
preko našega tijela,
kao zamka,
kao nostalgična čežnja,
kao nerazumna opomena.

XXI

povedoh jučer kući golemu crnu pticu
što mi kreštavo, glasno priča već mjesecima
iznad glave sa banderina stuba.

divna, sjanih, anđeoskih, crnih krila.
ptičurina sa mnom što dijalog intiman ima.
prijeteće izgleda njena pojava iz ogromnog kaveza.

skakuće ponekad po kući,
iz stana ne namjerava otići.
jučer je čitala moje pjesme, vidjelo joj se u oku.

rukopis mog stisnutog kažiprsta.
onaj tugaljiv, sjetan položaj kritičkog ti crnog kljuna.
tajno je ponekad gledam dok predano izučava mi rukopis.

danas je je melankolična, ponudio sam čitatnje
neko mog zamršenog proznog štiva.
bila je poslije preplašena i noću se sporadično
iz sna kao more kreštavo budila.

idi do vraga, ako te tako tegobno nervira, upotrijebi krila,
nestani preko prozora, gnjilih krovova i usranih atika.
razvedri se u nečijim tuđim baštama i dvorištima.

crna ptico, ne gledaj me više očajnički tako,
čitaj i miruj koliko ti perju crnom milo i drago.
ja odlazim i ostavljam te da pomno čitaš i dopisuješ
što ti volja i kako bi trebalo ptičje biti.

užasna mi je pomisao da čitati umiješ
i cinično na mislima se mojim svetiš, kreštavo
uzimaš kao hranu zadnji trun optimizma,
ostavljajući samo suho slovno crnilo.

a pjesme moje pročitane ostavljaš
beživotno da na papirima zjape,
kao magijom što vrijeme, život i nade
sebi u perje sjajno zabode kao orden tamne ti pobjede.

XXII

tako prolaze dani bezgranične gluposti.
jednako i bez jasnog otiska.
tupo i glupo izgleda pojava moja
što nerazgovjetno čitati mora.
udobnost podržava lijenost moja
i prekid svakog logičnog spoja.
zataškan udobnim sofama
što se pružaju svuda.
proteže se bolno sujeta moja.
previše je mjesta i tišine što na jugo i more
u tri ure depresije, melankolije i iluzije,
na žegi inspiracije pred
zamandaljenim nijemim svjedocima
topi i u san nemiran pakosno tvori.
svi strpljivo snena oka bezrezervno šute
očekujući izlazak velikog ništa.
marginalnog glavnog junaka,
vječitog promatrača zamajavača,
ili kotača što vas voza od jednog ništa
do drugog sve slabijeg ličnog pokušaja.

XXIII

jučer se probudih
stegnuta čela,
od soli i sinjega mora.
sa grudima napetim
od smole i bodulskih četinara.
iz kuhinje čujem
da dopiru vali,
preko hodnika
do spavaće sobe,
udaraju o hridi
podno sobne rive.
sa jastuka moga
galeb uzleti sinji.
preko prozora
dopire cvrčaka mojih
zaglušujuća pijana pjesma.
sijesta i podnevna žega,
nošene mirisom lavande,
otočke mirođije,
slatkaste i tvrde
dalmatinske đakonije.
okrenuh se na stranu
od onog galeba
što nad glavom mi kruži.
leluja se moj krevet
kao da je na obali.
trudim da ništa ne primijetim.
mutav se pravim,
a onaj miris sa gradela
očajnički iz usta izbacih.
neka još malo,
još sat jedan,
ovako polubudan,
na suncu sna
da se kupam,
i da lješkarim.

XXIV

stope svoje posijah bez predrasuda,
a sjećanja stiskah kao tebe, često i svuda.

onog tvoga nervoznog, nemirnog kera
ispod ograde, bez prepreka i barijera.

moja smijela pohotna ruka iznad čulnog ti koljena,
šušti tvoja sjenka kao veš sa našeg porodičnog štrika.

kroz sunčan dan dopireš i šalješ strane mirise
augustovskim vjetrom lijeno nošene.

čežnjive, sada već skoro nepomične uzdahe,
pijan smijeh sa ulice i miris jake seljačke zaprške.

nošen notom kuhinjskog radija,
preko bašta, gredica luka i krompira.

ispod verandi zavlači se topao miris doma,
nošen težinom, kao težak kamen, na dnu rijeke.

hladna obloga vrućicom nošena,
iznenadan san pored tvoga prozora.

prijekornog pogeda na usnulom mi tijelu
tvoja ljubav kao ptica despotski počiva.

sve ono što u vazduhu osjećati se može,
dignuh te i povedoh u zagrljaj ljubavi.

iskonski željne ljepote, kao na samom početku,
bez predrasuda, često, pohotno i svuda.

XXV

zamisli krougove
vodene netom
smirene kako
zgrčeno u panici
prekinuto šute.
riječi rastočene
u distorziji
ptičjeg preplašenog
glasna krika.
sa istoka
tup udarac
vjetra što na
podmukao kroše
hladnoćom neumitno
trenutkom podsjeća.
hladan kao
zidarska psovka,
iznad glave,
tvoja slika
moja zastava,
vijori se.
nošena djetinjstvom,
tajanstvenog ti
nepobjedivog osmijeha.

XXVI

kažu da sam
sjena od čovjeka.
samo tamna mrlja
na sunčanom jutru.
guraju me na svjetlost
da me bolje vide.
odolijeva sjena moja,
i posljednje što
od uzdaha bića
ostade moga,
kao nijemo pseto,
podno mojih nogu,
skiči i mutavo gleda.
sjeno moja!
ja ću te bodriti
kažiprstom lijeve ruke.
kao pijani skitnica pored
nevidljivog kera.
bodrit ću te,
osmjesima nagrađivati.
ljubavlju gostiti.

XXVII

ne boj se,
nisam ovdje
samo radi nas.
ovdje sam
bez razloga.
bez plana,
bez programa.
spreman da
prihvatim sve.
tebe, sebe,
nas i vas,
njih i onih
odbačenih tristo,
što čuče
iznad riječi,
gledajući i moleći.
za sve,
njih i nas,
i vas,
i drugih tristo.
za sve nas
sigurno i tiho
tražim spas.

XXVIII

ne daj da te zbune
moji tragovi,
sve tvoje riječi
vode daleko od njih.
gledaj u onaj dio
gdje staze nema,
bez mene sa tobom
i tvojim sjećanjem.
ja ću ostati skriven
nakanom koja nestaje.
sa tvojim korakom
što dalje od vlastitih otisaka,
kao slijepac bez orijentira,
bez glasa tvoga.
u tišini strpljivo
čekati moram.
samo sjećanje
na boju tvog
glasnog osmijeha,
do mojih čula
donese plima,
odnese oseka
mora čežnje
i mog dječaćkog
nezgrapnog dodira.

XXIX

kap
po kap,
puna
čaša.
čaša
po čaša,
puna
kanta.
kanta
po kanta,
bure
vode.
bure
po bure,
krov
koji
prokleto
prokišnjava.

XXX ubica

jučer
ubih čovjeka u sebi.
bez puno razmišljanja,
puna stomaka,
bez kajanja,
i grižnje savjesti.
bez predrasuda
bacih ulaznice
za predstavu svog
zagrobnog života.

jučer
ubih svog čovjeka.
sačmarice hladna cijev,
otisak i moralna mrlja.
na zidu prosuta mozga
stoji mrlja
mog duhovnog bića.

jučer
ubih vlastitog sebe.
podigoh ubicu na noge,
prekoračih pažljivo
preko samog leša.
bez glasa i težine
samog bola.
gotovo krvava pijana oka,
svrši se luđačka rabota.

sada
čovjeka više u meni nema,
iza ugla čujem riječi same:
ide ubica,
ide ubica od čovjeka!

XXXI život

pjevaj
ako umiješ
i razloga
bajatog još imaš.
mrljaj bojom
po platnu i
sjećanju tuđem.
pokreni se
snagom
bijelog zeca
što ga u rukavu
mudro još skrivaš.
stani ponekad
i propni se
u svoj strci,
kao životinja
za jedan
čulan drhtaj.
za jedan doživljaj.
misli tvoje i
krvavo oko moje,
i pijan usnuli dan.
zvuci jutra, poj ptica.
čovjeka pijan glas
i savjesti spas.

XXXII

tri koraka
i dva bijela oblaka.
iz naručja
pijesak zlatan,
kao život
što bečarski
u nepovrat
iz naručja
zauvijek osipa.
gledaj žuti dukat
što na sunce
sijamski liči,
i sirotinju što se
njime promrzlo
uzaludno diči.
gledaj modro plavo,
tek naslikano.
kao nebo
beskrajno i važno.
skoro jednako
istinski i snažno.

XXXIII

ne tuguj više
nije sve onako
kako um životom
zanosno kukovima
pohotno njiše.
kada boli, onda se i voli.
jedra sreće zauzdati
škrti razum nikada neće.
porive svoje ostavi
cirkusu sudbine na kroćenje.
neka bičem život
kroji i ustrojava
zvjerinje u nama.
gledaj kako umjesto
vukova i lisica
anđeoski bijeli
golubovi šire
nebeska sveta krila.
ne drhti ako ujedam
i još krvnički vučije
divlje režim.
ja se ne pretvaram
niti odstupam
niti bježim,
već istinski
još bespućima
slobodno živim
i usamljeno jezdim.

XXXIV

san je život
i svako je buđenje
samo još jedno
novo umiranje.
čudesan igrokaz
i psihodeličan pejzaž,
šapati i novi mirisi
još toplo blistaju otkriveni,
amnezijom kao rđom
tajnovito prošiveni.

XXXV

tražio sam onomad
jedno sjajno dugme
koje u žurbi izgubih,
umjesto njega podigoh
obal kamen i tople mu boje.
okrenuh ga prema svjetlosti
da njime zahvalim Bogu
na njegovoj ljepoti.
poleći ću ga odmah iza
vlastitog potiljka,
a oluja što se u oblacima sprema
neka još malo kunja i drijema.
kao da me jednako sada
sa dugmetom sjajnim ima
pa opet nema.

XXXVI

pjesnik je nejasna
jogunasta sorta.
nemirna i unezvijerena
radije divljeg pogleda.
među djecom su musava
lica u kojima kulja
hiljadu poetskih klica.
mucavo i nesigurno zbore,
a riječi im vlastite odlaze
ili tuđinski potokom
u nepovrat žubore.
nemaju jasnog stava
osim pogleda snena
kao hajdučka zastava.
love nemoguće ideale
i obično vide šizofrenične
nevidljive ljudske ale.
pjesnik nije učtiva marljiva sorta
koja uz nauku noćima borta.
pjesnik nije pametna glava
niti preteča pohotnih
ljudskih ideala.
radije je kratko luda ili budala
kojoj se skopčan svijet
potajno kliberi i ceri,
slasna su šala
ili aperativ ukusnoj večeri.
dodaj k tome dosadu
što u ruci nose,
kao čuperak mrtvačke
tuđe, odsječene kose.
uvijek nešto kriju
motaju i petljaju,
šapuću u nepočešljane,
neuredne brade,
i pljuju stihove
u čvrsto spojene
drhtave dlanove.

XXXVII

gusto stoje pjesnici
dok prozimo i rijetko
promiču im djela.
sve se teže
probijati kroz njih
radi nevidljivog eliksira
i magičnog im zadovoljstva.

XXXVIII

sinoć sam vidio kentaura
sa aurom moćnog despota.
šetao je posljednjeg kupida
bez imalo skrupula
i genetskog stida.

kraj obale pojili se vodom jednorozu,
prosipali srebro božanski.
na kamenu mamila je sirena,
trljala je krljušt o tvrd
kameni sprud.

iz šume dopirali su mirisi polena,
žena-riba bludom začinjena.

kraj zadnjeg suhog ogranka
odmarala se ljudska duša,
zaboravno razapeta
nad drvetom mrtvih poruka,
simbol i metafora,
zavodnički sija
eliksir zadovoljstva.

gledao sam smjenu dana i noći.
mjesec se pojavi u ulozi stražara.

rika se sada jasno čula
i silan tutanj.
zemlja je drhtala.
živac moj je zemlji pripojen.
igra moja lijeva obrva,
zadnje što od moje muškosti
u tmuni, nad nemani,
žrtvenički pokorno čeka i šuti.

kobna slutnja što se smrtonosno približava.
čovjek privuče čvršće štit,
sablja na mjesečini pakosno bljesnu,
nad njim nadvi se nečujna tama
mirisom opojnim svojim
životom neman iz pakla da najavi.

bljesak prvo, čudo što krvav oganj
u zjenici ima, sa raljama kao munja
na drvo samotno, svakim trenutkom
kidiše šireći teror što prožima.

nestaje vividna slika i pojava nekog
bizarnog pozorišnog čina.
sija predstava u okeanu tame,
sa istoka oglasiše se zaglušujuće trube.

mjesec umorno zatreperi,
hladnom lokvom okupan
u tišini večeri.
nošen krilatim okom noći,
pogledah u komad sebe na zidu.
polen života nad mojim tijelom
kao znoj neurotičan izbi.
sjaj je bio sve bljeđi,
još jedan trenutak,
i ponovni početak
zagrobne večeri.

XXXIX

pored klupe sjedio je beskućnik,
ispred njega skakutala je svraka,
smjelo čupajući travu oko nogu
začudenog prosjaka.

pored mene je sjedila žena debela
nervozno njušeći čas mene,
čas svoga olinjalog kera,

ne broji više niko smrad
što dođe sa klupe,
dok beskućnik blago
čačka gnjile zube.

sunce u trenutku zađe,
ogromno je bilo,
spustala se vatrena lopta,
tik iza komšijskog
drvenog plotu.

nečujno je bilo,
bez očekivanog praska,
radio se glasao jako
i bez prestanka.

mirisi jasni kuhinja i para
praone veša i deterdženti,
sirotinjski raj u mirise jeftine
gospodski, rastočeni.

XL

sa istoka dunuše vjetrovi
zapadu se pokrenuše moćna jedra,
sada je mirno i vjetra više u luci nema.

na istoku niko sada dobro ne spava
bez vjetra čak ne raste ni moćna agava.

zabrinuti su i ljudi sa zapada
gledaju bespomoćno u ishlapjela jedra,
očekujući bar dašak da pokrenu sebe
do samog večerja.

XLI

ništa ja nemam sem ova dva bijela oblaka
na nebeskom plavom tanjiru dana.

sve budalaštine dadoh za džabe,
tražile mi neke uštogljene barabe.

gledaj strašilo uzeše koje nema smisla,
i vreću lišća što je svu zimu na ogradi kisl.

polomljen gramofon i dva dječija bicikla.
jednu štanglu teškog željeza
i tri kišobranska uljeza.

zelenaš nisam, neću na prošlosti da zaradim.
od kovanice cigine ne zazirem,
već bocu s njim nazdravljam, nagingjem.

sve mi mrsko pitati dok i dalje mislim cigo sve konta,
jasno mu bilo koliko mi draga osta ona dječija lopta.

XLII

probaj, ne stidi se!
sa obje ruke
lijepo pomoli se.
ne, ne izgledaš glup,
i nisi kao ćup!
već trajno radije
ti gledaš u beskraj.
zakleo bih se da
nisam vidio niti
jedan tvoj treptaj.
da li se živi sada
ili snove noćne imam
kao opasna opsada.
snovi uvijek hrle sami
ako su pritom
veseli i nezvani.

XLIII

ti što sjediš uz moje riječi
ti što zavrćeš često do besvijesti,
između tebe i misaonog mene
stoji samo jedno šugavo domaće štene.

polomljen je prozor i zjapi moćno oko,
kroz njega južni vjetar svojim dahom
mudrost zemaljsku namiče svima jednako.

iza nazirem neke jarke balone
i djevojčice što dječaćki volješe pantalone.
dva sladoleda vodaju dva ljudska lizača,
i pride jednog psa i još par klinaca.

kao neka arija ili arabeska
poče život lagano da se uzbudljivo treska.
poskakuju mornarske majice i brkovi gospodina sa klupe,
dok baka sa velikom pudlom nostalgичno češka umorno dupe.

ovaj dan je šugav i na nebu nema zvijezda
osim ljudi patetičnih ptičijih pogleda.
svi nekuda kao da žure ili su utekle sve ribaske ponoćne ure.

XLIV zapis iz meksika

odlazak se odlagao svake zime, bolno, ali bez kataklizme.
čekao sam da neko pročita i moje zalutalo ime.
bilo je to sve zbog progonstva, hladne nepravde i oštre zime.

meksiko! izgovorih glasno narandžasto-crveno ime, uz suvi trnovit žbun
i bodljikave drače, nicali su ispred oka moga melankolično-trošne, španske palače.
tamo dalje, pored samog puta, leže pokvašene, domaće lubenice i mesirače!

groblja niču svuda, počevši od tavana i podruma, preko sirotinje i donova,
nepregledno leži cijelo jedno krdo, cirkuskih slonova.

idem putem i dolazim do nekog prašnjavog sela, gdje nema ništa
osim nepregledne sirotinje i ljudskog pepela.

mali trg i lijepa crkva, kovano zvono sa vrha tornja, motri i stražari,
dok vrućina paklena upija anđeosku noć tragom širokava plemena,
škrto skriva baladu o velikim duhovima, o mesarskoj armadi bez titule i pomena.

na zapadu zalazi pijano sunce, čujem ga, eno ga dahće,
samo, udavljeno iza narandžaste stijene.
svjetlost sunčeva se davi i pijano baca čini i tamne sjene.
ustaduh u klimaksu sreće, podigoh ruke, glasno gavran graknu sa oštre stijene.

probudi miševe uz moje vlastito pospano tjeme. kojoti su naricali iz ranoga jutra,
gladni mesa iz sirotinjskog puka, trgaju se slasno plitko zakopani donski leševi
uljeza i ubica. neka jeza me obuze i hladna sjeta, kao zla klica,
poče hladno da me potresa, i stoji tu kao odbačeno-usrana od najlona kesa.

nema ovdje milosti osim nepregledne pustinje pune ljudskog minulog bola.
lezi dole pustinjo ti što se propinješ pečena, kao pradjedovska ostavština,
zakopana viri iz prašine jedna beznačajna, odbačena apačka uspomena.

uramljeno ogledalo i bizarna slika posljednjeg balkanskog, širokava vrača,
koji čini kroz stihove peče i mirise šalje, bez potpisa i bez otirača.

XLV mrtav je kojot

vidio sam jutros satranog kojota.
budio me svako božije jutro ispod prozora.
naricao je tužno za sirenom i bolničkim hitne službe kolima.

leži kao budilnik razbijen nasred usrane ceste.
neki auti ga zaobilaze dok neoprezni preko njega ponovo prelaze.

danju sam zbog njega bdio, a namjeru imao nisam,
htio sam samo da ga sa ceste skinem i da više u retrovizoru sliku ne sisam.

podoh prema baru da groteskni doživljaj krvavog budilnika zalijem.
vlati tuđe kose na umivaoniku. rigalo je na mokraću i alkohol.

ispred ulaza nije bolje bilo, čula se buka, psovke, pijana lica,
tupi udarci u mekana slezena, pijano bjesnilo i pojmahnitih ptica.
u ovom trenutku duva hladan vjetar i sva govna sa ceste na vjetru divljem jezde.

ja gledam kroz mali zardali prozor na krošnju drveta
što sa vjetrom orgazmično bjesni, gubi se iz vidika ili se pak ponovo javi.
što više gledam sve manje vidim. život se kao žarulja gasi.

jednako razočaravajuće, ne spektakularno, kao zadnji konjak pred počinak.
zaboravih na kojota, dobar alkohol me sada grije.

želio sam dosta toga zaboraviti. pokušaj se očitavao u grču vlastite čeljusti,
i ništa više. um je izvršio puč nad mojim tijelom. sjedio sam gotovo zabezegnuto.
prevariti samog sebe i odustati, odustati, odustati...

čeznutljivo bar da mi je pomenuti za samog sebe, evo ovako, predajem se!
koraci su mi nezgrapni kao da kroz dubok snijeg gazim.
pijana glava srlja, a u mraku tiho sjećanje na sebe šapće i boli
dok se izvijam na životu dužem i od najduže boli.

mrtav je kojot, a sa njime čini mi se umirem svakodnevno i ja.

XLVI

dani su moji
u uvijek bili kratki
a noći besane i duge.
gledao sam pomno
u tračnice sna,
i neviđene vozne pruge.
signali su se palili
bez nekog voznog reda,
i krdo pospanih
ljudi što se gura
prije same noći
ili sutona.
ja još na klupi
strpljivo sjedim.
u čekaoni nema
više nikog,
samo pacov jedan,
u čošku što gricka
dio mog strpljenja.
dražeći me bez bojazni,
uči hrabrosti svoja
buduća pokoljenja.
najava je bila kratka
u narednih pola sata,
ukreat ću se i ja
u voz bez povratka.

XLVII

čuo sam od jednog
penzionisanog beduina,
da na krajnjem istoku
ima još istočnije,
da su trave mnogo zelenije
i mnogo sočnije.
izvori su mnogo hladniji,
ljudi su pitomiji,
manje pohlepni,
a živi se u neimaštini
i ne harmoniji.
dok na zapadu
nikad nije bilo
još zapadnije,
a još manje priču
da neko otvoreno kaže.
gleda se tamo
u šarene slike
i nevidljive laže.
mnogo se uživa,
a najviše od svega
predano laže.
tako mi reče
beduinski penzioner,
koji sada agilno djeluje
kao neki idejni
i vjerski bilioner.

XLVIII

prerijom bjesni konjica sjevernog vjetra,
samoćom bespuća odjekuje rana zima.
oko mene toplina bježi i sjever osjetih
da me hladnim dahom prožima.

zauzdah kragnu zimskog kaputa
kao bijesnog konja što na vjetru
voli da rže i galopira.

preko ceste samo još dobra kola prolaze.
pale se signali reklame i svjetla,
toplina smrznutih duša
na zamagljenom izlogu bestidno pozira.

u eteru stoji još jasna psovka čovjeka sa ulaza
bez novčanika, sa dvojicom nekih
uniformisanih mrgodnih činovnika.

ja prolazim dalje tražeći svoje smrznute ideale,
grijem ih u mislima, trljam i bodrim,
a sve toplini ne mogu da odolim.

XLIX

sve bogatstvo
ovoga svijeta
leži na tlu
ispod cipela
samog čovjeka,
samo jalov je svaki
čovjekov pokušaj
da se bogat
sa njime ustane.
svaka želja ljudska
ima svoju težinu i oblinu,
sa željom forma
poprima karakter, osobinu,
bez poraza
božansku cjelinu.

L

gospodine!
da li je ovo
vaš šešir?
ne, nije.
tu smo
samo ja
i moj nemir.
ja ne nosim
nikakav šešir,
to mi unosi
dodatni nemir.
kako glupo
izgledate sa njime
kao da ćete u svemir!
skinite to odmah sa glave.
nemojte da za nama
ženturače balave!
idem kući
iz istih stopa,
nije više bitna
ni nova
od fudbala lopta.

LI

na putu od ine
vidio sam tri puta
vlastito ime.
jednom u smeću
pored klupe.
dva puta u pijesku,
pod toboganom.
i jednom čakijom
oštrom u drevetu
krvnički urezano.
stoji moje usrano ime
kao zadnje slovno
odbačeno kopile.

LII

ovaj put nije bilo kao prije.
spavalo se od umora,
a ne od utvara.
znoj je curio ispod košulje
u malim potocima.
nestvarno je poput bajke,
čak su rumene i umorne majke.
pored kola drijemaju djeca
sa zlatnom kosom, dio su slikovnice,
ili su to moje nadnaravne mentalne skice.
na ulici moderna gospođa hoda,
na uzici vodi svoju malu lasicu.
pojela je tonu jednu ptica
i pride gospođe morgan tri kanarinca,
i još nekih značajnih sitnica.
nikad ih nije nazad dala.
sve je uporno zatrpavala,
ispod hrasta gdje nikog skoro nema.
pusto gleda jedna gnjila fotelja
na kojoj gospođa morgan mirno sjedi,
a ne može da besjedi, u zamjenu za glas
ote joj se uzdah jedan, dug,
i tvrd u tišini kao morski sprud.

LIII

ma jeste,
da, eto tu,
sa klupe.
prljavo!!
jel' moje dupe?
da tu!
zašto se cerite?
recite mi,
šta se vidi?
tamo iza,
dajte molim vas,
recite mi
dok nije došla
moja panika,
moja kriza.
smirite se.
iza vas je jedna
opasna od snijega kliza.
i kriza sastavljena
od pohotnih pogleda
koja gladno oko
nekako nagriza.
vaše iza je dobro,
ako već pitate mene
da sudim o iza,
pričao bih vama
intimno o tome
i iz bliza.

LIV

trudim se
da zaboravim
ali ne polazi za rukom.
odluka je na drugom,
ne na meni,
niti oko mene,
ja samo imam
bijedne uspomene.
zaboraviti je teško
i kada amneziju imaš,
rekao mi ranjen čovjek,
možeš ladno da se slikaš!
vrti se koliko ti drago,
mreža steže nevidljiva.
ulovljen sada kao som hodam,
stojim kao obična gljiva.
kako sam ovako velik i star
napravio sebi neviđen košmar?
pustio sam leptirove šašave
ispod stare kape,
ljudi ih gleadaju
kao arije i kantate.
oko mene lete nadanja
pretakajući život moj,
u melankolične snove
i stvarnosti damare.

LV

ja sam na prozu
jednostavno zaboravio,
morao sam,
poezija me natjerala.
jak sedativ u stihu leži,
a rima je uvijek u glavi,
neće da bježi.
ne mogu niti razmak
u rečenici doživjeti.

gledam samo
da ne počnem
brojati riječi,
paziti na rimu,
i osjećati simbol stiha
kao cjelinu.

polako dok nestaje
u zaboravu
većeg članka
jedva primijetih sebe
kako se gubim
u moru pjesme,
opijen epom,
bez prestanka.

žedan vode
sa hladne česme,
osjećaji proze
teku poput
vodene loze.
jedno i drugo
uliše se skupa,
poče srce ludo,
grozničavo da lupa.

od ushićenja
stihovnih rima,
rađa se proza
i plovi jača kataklizma.
proza se u stihu
grčevito izvi,
duga i puna,
sjaji karizma.
plovi takva preko
strofne večeri,
žubori magija
neko je nagovijestio
stidljivo kraj.

sa zagrobnom tišinom
rasla je smrt.
tamna pomračina,
jedno drugom
jednako je.
ne boje se samospoznaje,
ne javljaj se sada,
slušaj, i ne viči!
ja gledam u neman,
a neman meni,
sijamski poče
da liči.

LVI ispovijest jedne kukavice

da sam tada smio,
pitao bih ga
zašto je toliko pio.
i vječito je
mrzovoljno ljut.
sa nama uvijek
nezgrapan i krut,
kao suh prut.
da sam hrabrosti imao,
dijelili bi sada nešto,
sem šutnje i nelagode.
prepolovili bi čežnje,
a bol bi ličila
na komične zgode.
da sam samo jednom
mogao strah da osokolim,
da ti skrešem u lice
koliko me boli,
što ne mogu
da te volim,
i od straha
istini da odolim.

LVI

ej mali
‘vamo dođi!
tko? jel‘ ja?
da, ti, nego
ko bi drugi.
možda neko
od onih prvih.
što ja znam
tko vama treba.
ja nisam baš
od vašega neba!
Mali, ne muti,
to me izluđuje
i krvnički ljuti!
zato mali
dođi i šuti!
Hoću, evo kako neću.
samo da se oprostim
i zbogom kažem vašem
neprocjenjivom smeću.

LVIII

dosta sada!
nema kraja.
reci mi odmah
gdje ti je sin?
nema ga,
očiju mi!
otišao je
u bugarsku,
u pazin.
ne laži!!
čujem kera
kako ciganski
negdje reži.
daj ga 'vamo
za sve laži
cijela milicija
ga traži.
nije on,
očiju mi
mojih slijepih,
danas mijenja ćilim
za gospodski tepih.
da se odma'
sutra nama javi.
inače ovog mladeg
musavog ću da vodim.
pa neka sjedi
dok trgovac tvoj
u bugarskoj
u pazin bešjedi.
nema lale-mile više
prodao mi kako ono
kolega ti reče kliše.
svi ste vi isti!
ništa vam sveto nije.
vazda neke papazjanije!

Gataro, da se kloniš čarki
ja sam pošten čovjek,
i molim te ne zamjeri.

LXIX

mrtva pa šta, sa tobom svakodnevno umirem i ja!
noć ću da ubijem još noćas, odmah iza ponoći,
čim crnilo postane veliko, korijenje ću sjekirom da siječem.
pa neka skiči i cvili dan, kada noć dušmanski neće.
nema se vremena za groblja uspomena više.
niti želim da ljubim sjećanje bolno koje ludo srce uporno udiše.
daj, gledaj ovamo, mrtva zjenica tvoja i požuda moja
kao luda paranoična igranka znoj taman kao otrov širi,
spremna da me sa đavolom vrućim ženi ili bar na trenutak umiri.
mrtva pa šta, mrtviji sam od tebe, a živ još hodim ja.

LX

kratko sam u snu zastao,
samo trenutak da povratim dah.
propara se vreća sna moga,
u stvarnost čudnu ispadoh u isti mah.
tek tada osjetih da mi srce
luđački trokira i ponovo lupa,
sa prozora vika neka,
i komšinica se vjerno dere
nikolaaaa, o'ladi se supa!!!
drago meni da me ne gone u snu više,
sa radija vjerno satana stihove sada vruće niže,
mimikom se glasam i nije neki kliše.
stvarnost se kolebljivo opet gubi
san isparan na podu prebrzo mi gnjije,
mokrim bojažljivo po istom
da se ne natežem povelikim kistom.
je li me smrt stigla je li smrdljiva čekaona,
ili samo bez naočala naopako čitam čistilište
šta je sada nije me briga više,
gledam u ogledalo koje i zaborav sam očajnički
ispred mene hoće zauvijek da obriše.

LXI

draga mi više nisi
hladna si i suzdržana.
ti si moja podgrijana večera,
bugarski film bez prevoda,
gledan iz smrdljivog nužnika.
ne mogu da kažem,
ne mogu da te raskrinkam
niti drugom lice tvoje pravo odam.
ja bih radije da zaboravim
da jednako tumaram svijetom
i epileptično uživam i pijano hodam.
guram te niz ždrijelo, ali se vraćaš.
čak ni ker od stomaka moga cvileći te neće,
i glavu svoju od tebe bestidno okreće.
o ukusu tvoje puti sada se šapuće i mutavo ćuti.
skvrčen si leš na dnu vlastite mi pameti.
zalijevam te pićem i želim
da sa mnom u njemu pohotno uživaš,
a ne da te davim u svijesti sada.
izbljuvat ću te još jednom pored puta,
i obrisati usta krajem tvoje bluze
pa neka niz obraze klize zaborava suze.
lažna si, draga, kao noćna mora i kletva,
dublja u neistini od najdubljeg mora,
kojoj hladnoća proždrljivosti znači
kao meni molitva jutarnja moja.
ne poznajem ništa osim moga srca
i plamena jedinog mog dragog ognjišta.
zaborav je kao zora u bolne noći,
jedina kula i uporište
što od uzadaha draga ostade moga.

LXII

širok je a uskogrudan ovaj grad,
prenatrgan kantama za smeće,
gledam papir što slobodno ulicom
poput pahulje sada proljeće.
bajati hljeb pomjeram u džepu,
sjedimo na uličnoj klupi,
ja, jedan penzioner i tranzistor žuti.
ja sam čekao gavrana, a on vrapca,
živkao mu je starina poput zvona ili praporca.
ja sam samo ćutao i gledao ispred sebe kao ova klupa
idiot ili neka asfaltna nevidljiva crna rupa.
gavran je motrio mene iz tamne mu sjene ne praveći šum.
očekivao je valjda neki neočekivan pokret moj
ili da mu poklonim cijeli ukrasni ulični žbun.
iza leđa južni vjetar dijelio je besplatno hladne ćuške,
primao sam ih kukavički stegnute šije objeručke.
dalje nije bilo ničeg sem konstantne buke,
umakao sam sočno prste izvlačeći iz nje trunke,
prosipao sam ih pločnikom čekajući svog gavrana
da igramo opet zbilje ili maštom natopljene mućke.

LXIII marina

marina je drolja! govorio je ivan.
nije imao ništa sem novca i patetičnog izgleda,
blejao je za njom taj slučaj kao obična ovca.
prstom je upirala marina, govorila o njemu
kao o kanti lošeg benzina. tata mu je dao mercedes
i tri kuće pored glavne ceste gdje je neuspješno liječio
svoje akne i pozne komplekse. marina nije bila drolja,
marina nas je čupala iz svih mogućih nevolja.
marina je bila bog, pravila je ta od vazduha i čist smog.
svi su voljeli marinu samo marina nikog voljela nije.
mi smo za nju bili anemični kunići, a ponekad mušterije.
marina je bila grom, uvijek je jela masno i cugala je više od nas
nekako gospodski klasno. niko marinu za mišljenje pitao nije,
tresli smo se od suda njenog kao obični miševi, slinili za njom
kao praseće pomije. marina je bila naš manifesto,
bila je kraljica kojoj je nedostajao samo muškarac pravi,
a ne ove domaće džukele i kerovi mali. marinu su žene
mrzile ponajviše ne zbog posla čestitoga već izgleda njenog
za kojim se okretala muška cijela jedna vojska.
pljuvale su za njom i ljubomorno gutale sline, a marina
je sijala jače i od najveće mjesečine.
tako je bilo dok ulicom nije prošao jedan edib.
meni nije bio ništa posebno, mogao je biti i sakib.
nema razlike gledao sam ga kao nekog prolaznog gosta,
ali marini izgleda svega je bilo dosta. on je pravi! reče marina,
a oči se upališe ko u MIG-a pozadina. ni edibu nije bilo svejedno
ako je zauzimao prebrzo naše mjesto, cugao je bolje od nas,
imao je čak muški dobar bariton glas. nije bilo vremena za spas,
oprostili smo se dobro s njom nasamo jedan po jedan,
plakali smo na ramenu njenom sve do pola jedan!
onda je stigao edib i upalio onaj moćni svoj kombi.
ja sam gledao u njega mareći samo za adresu,
ali dobili smo samo jednu od marlbora kesu
i kako edib moćno reče: KAKVU BAA ADRESU!
marine više nema, sada poštene kokoši ulicom prolaze,
za nama svima melankolično dani odbrojano u nepovrat prolaze.

LXIV

nema ljubavi za sve dovoljno. oni gladni i pohlepni se već dave u nečijem zagrljaju. Čak i djeca su gruba postala. jezike na očeve plaze dok oholo ispod oka mame za skute ljubomorno maze i paze. šta da vam pričam - ljubav se u našem siromaštvu samo daje.

nema ovdje druge ili da gledate život kako promiče iz ludnice kakve obučeni u one famozne pidžame na pruge. da, nema vama druge, počnite odmah da se otimate, malo ih je koji još daju svjesno ne mareći da prime čak ni vaš smrdljivi presto.

lako ih je naći muzu ih ko presuhle krave, a gladni se skupljaju kao muve oko komada nagorjele baklave. nema nazad, nema uzmicanja, dok zadnja nada u vama još tvrdoglavo svijetli, osušene će vas nosati kao trofeje na razdrndanoj metli.

ja sam stao i poskidao pijavice sa sebe, sada cinično gledam gladne, a anemične presušene duše, davim za guše, iz ropstva vadim boreći se za još jedan damar, njihove napaćene duše. nema ničeg više sem pohlepe i beskonačne ljubavne suše. vjetar istočni samo pepeo rasipa i kroz granje tugaljivo neko cvili i puše.

LXV akt

sanjao sam sinoć
kistove i boje
bijelo platno
čedo jedino moje.
zlatno žuta
kurvina zelena,
krv kadmijumski crvena
u sloju bijelog titanijuma,
blago usoljena
kupao sam
plavi kobalt mora
i još nekih nepoznatih
tek otvorenih tuba i boja.
miris jasan baze i lužina,
ispred mene je prizor
i gladnog čovjeka užina.
skupa žena mliječne puti
dignuta sa platna moga,
kao skupa mirođija,
od gospodskog finog svijeta
igračka ili sada moja
dvočasovna mentalna
kupljena đakonija.
gleda kao leptir
osjeća moj
međunožni nemir.
plaši je moja njuška
dok ker pored mene,
nad masnim papirom
nastrano jaja liže
plaši i šuška.
gola je,
soba je hladna,
sa prozora velikog
dopire svjetlost,
a na nju kao tama pada.

pomislih ružan spoj
dok kruto u ruci stoji
moćni kist
jedini veznik moj.
ona sada užurbano diše
dok ja nad paletom,
novi orgazam
ložim,
i udišem.

LXVI more

more, kako su nesretni ljudi koji imaju more,
a ne vide ljepotu čak i kroz otvorene prozore.
nesretni smo jer nemamo i teško se živi,
makar svakog dana plakali i na tvojoj izgubljenoj rivi.
rive smrde, ne mirušu na morske soli,
kako se to tebe tiče ili kako te srce još za njim boli?
niko od nas nema pojma kako se od takvog prizora
napravi čitava jedna dogma.
more je naše skupo i neuredno je kratko i glupo.
nema više ničeg tamo zimi osim dobrog burina
i tvojih suza jačih od najboljeg dalmatinskog vina.
dolaze iz unutrašnjosti neki novi, divlji svijet
nose od kuće i onaj prženi suncokret.
stranaca sve je manje, jezike smo učili za džabe,
sada plažom otežu i banatske barabe.
nema mora više za nas, mi od njega dižemo ruke,
eto ti ga pa sa njime liječi emocije svoje i osjećaje glupe.

LXVII

smrdilo je na vlagu,
sjedim u toploj kuhinji
a on, gdje je on sada?
on je moj!
jaka je on životinja.
sedam puta sam tražila
da ne hodam
kao zadnja sirotinja.
njega je najviše interesovala
moja golotinja.
tjerao me je
da mu kuvam naga,
dok je on kradom glumio
novog porno maga.
moj voljeni je jako grub.
voli da me motri
dok sipam mu piće
on nerazumljivo
jezikom nešto prepliće.
uzbudljivo je sa njim,
nikad jednako i motono.
taj nije stvaran lik!
djeluje kao neki
lirski podanik.
danju bdi je na žici,
na mjesečini vozi bicikl,
tiho nečujno kao sjena
odlazi sa blijedom noći,
svojoj kući voljenoj žici.
visiće još malo hoće da sanja,
slike snova zanosne
u snu još vjerno budaleše.
čekaona je prazna
sjedi sam kod vrućeg kazana.
čuju se jasno glasovi i voda da žubori
nešto strano poče da mi govori.
ne želim da čujem želim da se budim.
san u javi da životom iskupim.

LXVIII

kajanje je nestalo kao lanjski snijeg zvuči kao farsa sada,
tijelo moje kroz maglu očaj lanjski u magli prati i nostalgично hvata.
kraj iste misli u moru zaborava počiva teret prošlosti i djetinjstva grada.
prolazim pored grobljanske kapije zaborava spomenici i okačene slike
moje priusustvo plaši hladne duše i usnule zagrobne prognanike.
osjećaji plove kao polen sa vrba pored rijeke, dok pješčanom adom
jezdi vjetar drag i topao ljetni miris nošen i sutonom u nov san okovan.

LXIX

Jednog dana kada otkrijem kako stihovi nastaju otvorit ću pjesničku postaju,
sa glavnim sjedištem za istočnu propast ili promaju. ljudima ću držati kurseve
i seminare razne kako da počnu odsutno poetski da bulazne.

kada svučem stihove do gola, skinut ću se i ja i trčat ću s njima do granice bola.
neka misle oni koji osjećaje svoje kisle pokazuju drugima da o golotinji ne misle.
čednost lična pomučena je na stihovima kao satanina pomračina.

iznad gola tijela dok stihove drugi vežu oni nevični za njima pohotno zavijaju
stihove intimno lične primaju i s njima u krevet liježu, poslije ih ubijajući režu.
kada jednog dana otkrijem kako to radim ja, sjedit ćemo i stihove nizati skupa
ja i moja poetska postaja.

LXX

poljem su prolazile posljednje jesenje skitnice,
kataklizma očaja prelazi preko klasja strpljivog rada
umornih neimara. niko nije vidio gladnog do tog momenta
samo par utovljenih pilića što su ležerno prelazili preko dvorišta,
gledani iz gladnih očiju kao ručkovi i slasni zalogaji.

pored prozora žena lijeno pomjeri pogled ka njima.
unutrašnjost kuće zahvati trenutačna pomračina.
iznenadan uzdah prije samog kraja, sa zalaskom sunca
sjekle su gladnih zarđale sjekire, kame. nevinih više nema,
samo nektar krvi što teče i kuca kao tijelo vječite tame.

džakovi masni što na smrt zaudaraše napuniše se plijenom,
mimikom tiho poput žive sjene, vratiše se polju ostavljajući
samo prazan prostor lišen živa stvora, kao mrtva priroda
ili napunjena zvijer slamom, velika šumska životinja.
tako su od gladi nestajali ljudi, neke izolovane porodice
i gotovo čitava naselja i brojne zajednice.

rijetko su neki od njih siti zastajali, tražili prenoćište.
više su kradom napuštali tamnu bratiju nego su javno
to pokazivali. odcijepljeno sam gledao prizor na ulici.
miran pogled prikovan na semafor i ulicu. ispred prodavnice
nije bilo moguće birati voće, kiša je padala brže od stihova
i gluposti koje moje umorno oko bilježi.

nestali su moji kanibali, nestala su žita i polja nevinih dobrih ljudi,
sada samo ja sjedim i gledam u kišu što topi zaborav neke druge stvarnosti.
Pored mene klinac liže velik moćan sladoled. na telefonu je mama.
pokušava nagovoriti bivšeg muža da je on i dalje što joj sve treba
i život njen prolazi, a ona mu ga bezrezervno pruža.

vani je neko prosipao kišu u kubicima, nestalo je svake kišne logike.
žena je iz taksija bezuspješno pokušavala proći ispod slapa nepokvašena.
ušla je u prostoriju kafea brzo. mokra je do kože, cijela bluza crvena
zanosno tijelo sada uzdrhtalo svima protresa. ja sam bestidno gledao,

ponudio bih joj da sjedne, ona drsko prođe kroz mene poput zraka ili zidne sjene..
gledali smo je, a ona je mirisala oznojeno svježe. samo kapi kiše su drama
što niz usne joj prebrzo klize. izusti žena jedno promuklo espresso!
oko barmena kao umorno pseto podignu četkasti brk dok je zrno kave
kuvalo u šoljicu malu, gotovo u trk! žeravica cigarete je koridor,
vodila je misli moje k njoj zanosnoj.

LXXI

ostavio sam se svega sem razmišljanja.
to mi je najveći neprijatelj i porok sada.
vrijedno radim da zaboravim od oka
stvari da procijenim.

brzopleto izlijećem sada ili mutavo šutim
samo jedno više neću da mislim i da učim.
smješkat ću se glupavo i prazno lijepo će biti
moje idiotsko razno.

treba se uvući gomili vidjeti ko nosi sveto mastilo
za kim žene i ljudi uporno sline za čija krzna
i nakite riječi postaju vrednije.
nema ih puno na svu sreću lako se pokloniti
tom gospodskom smeću.

ne traže bogati često da budu nadareni
oni bi samo da sjede u sredini nema veze
što im um leluja u mrkloj pomračini.
jedno divno, krasno i odmah ste njihov
i ne može se bez vas ni pod razno.

fenomen jak i prisutan je očituje se
poput virusa gripe nedjeljivo je enormusan.
bio sam imun do ove zadnje krize,
sada gospođe kao skupocejne lutke
niz moju pamet vlažno klize.

nemam srca da im kažem kako
poeziju njihovu ja žvaćem,
ja radije slike gledam i zamišljam ih
jednostavno jedan na jedan.

LXXII monolog s ocem

pored mene nema nikog
samo prazan prostor.
pruža se lijepo uređen
baštanski koridor.
kukci i bube zujaše
u mojoj glavi dok zimom
Gospod slinavi i bijelo balavi.
sa mnom nije više
osjećam po stihovima
sve je dalje od mene i slabije diše.
ljubomorno svevišnju kaznu
za mene sada On piše.
neka! čekat ću i ovu
pa neka ide onima
koji mu se mole od pamtivijeka.
ja nemam dara da sjedim
u carstvu mog košmara.
odlazim sada makar glava pala
sa mog klimavog vrata.
ljubomorani sam i ja na druge
i njihove srećom
ispunjene moždane vijuge.
ja nisam tražio puno za traženje
oduzeto mi je mnogo
sada nemam ni ono što sam imao
pa sam i svoju želju
kukavički zaboravio.
tražio sam da zaboravim,
umjesto toga sada sjećanje svoje
bestidno bilježim.
ti mi se opet smiješ
i neke čudne pouke od mene kriješ.
prošao je milenijum od onog doba
kada sam u krilu tvojem sjedio.
preplitao prste kroz bradu.
sada sve one karafeke naše
držim u srcu kao vječnu
mladalačku pomadu.

miriše još jednako, puno ga je još srce,
kao čaša vina u žednog radnika.
oduzeo si sve da bih opet sve imao,
od početka zarobljena duša moja
igra u jednoj od tvojih
beskonačan broj ljudskih krletki.
pjevati više neću radije bih sjedio
sam u agoniji i smeću.
jaz se širi i srce moje obuhvataju opet nemiri.
ne daj veličinu nikom u ovom svijetu,
jer pad sa visine je poguban i vrtoglav
kao put u vječnu pomračinu,
sam samcat, drzak, surov i svojeglav.

LXXIII

ja dok sam gorio cigarete
mogao sam sanjariti satima.
sada to ne činim
duvan je postao blijeda navika
koja iz sjećanja nestaje.
sanjarim do duše anemično
i dalje pokušavajući da ne dobijem
od pljuvačke za njim sanjarske žvalje.
ponekad mislim da jednostavno
ne mogu dalje jedini dokaz jesu
stihovi koje redam i da ih bez
inspiracije često tako kradom
čitam i gledam.

LXXIV

jučer sam dobio otkaz,
bezuslovni nepromjenjivi otkaz.
bilo je glupo samo zato jer sam
gledao kroz prozor tupo.
preko krovova grada vidjeli su se
vrhovi šatora cirkusa Kolorada.
zato sam dobio otkaz jer sam gledao
u šarena cirkuska jedra,
kako reče gazda sada možeš i sam
da voliš budalaštine bez prestanka.
ja nisam rekao ništa izašao sam
iz zatvora moga i krenuo u potragu
za čudom i za jedrima šarenim
sa prozorskog zatvorskog okna.
odmah su me primili lijepo jak čovjek
što je držao teško željezo.
dali su mi buket cvijeća, jednu limunadu
i osjećaj neki kao bijeli puder
ispod dupeta moga cjedio se neki žuti sunder.
šešir mi je već na glavi liči na onaj čudni engleski
polucilinder neobičan plavi.
ispod njega štrči mi neuredna kosa
a pored nosa leti ni manje ni više
nego ljubičasta rijetka afrička osa.
sa nosa loptica crvena i kratka
pulsira svjetlo bez prestanka.
poče čelo da mi se znoji od treme,
od neugodnosti gubio sam se na momente,
dok je aplauz svirao kroz moje vruće tjeme.
naklonih se, iz rukava ispadoše dva
pikova indetnična keca.
u prugastoj majici krio sam
dva ili tri angorca debela zeca.
drago meni što je ovako sve spontano
bez reda kaotično i slatko.
uprava cirkusa riješila je slučaj novog
nestalog maga na njegovo mjesto sada sjedi
budala što je trunula u zatvoru od jutra do sumraka.

LXXV

kako je čovjek samo slijep
ma kako da je emotivno lijep.
ljubav je davanje, bjesomučno davanje
koje ne štedi ništa, i bez proračuna.
ljubav je rasprodaja samog sebe,
ljubav je tuđih očiju hladna nelagoda.
bez cijene prodaje se život vaš,
ne ostaje više ništa od vaše umorne sjene.
ljubav se ne krade niti se kupuje,
ljubav se ne zaslužuje već dobiva.
ljubav tuguje i cvili kao voz na peronu
neprimjetno svom odredištu mili i putuje.
odredišta duga i kratka, bez voznog reda
ukrcavaju se ljudske duše dok
istina kao hladan vjetar mrzne nas
i puše daveći nas za vratove i guše.
ljubav je kapitulacija i predaja
pljačka u kojoj su glavni krivci
i hajduci upravo sami mi.
ljubav je puč od kojeg puca srce
kao nečija žuč.
ljubav je bezglava kokoš
što još krilima lupeta
i smijeh što dolazi od vašeg
izabranika voljenog krvnika.
ljubav je samoubistvo iz zasjede
priče bolne, suvo cvijeće i zaboravljene
prašnajve svadbene čaše.
ljubav je miris prve vlastite
kukavičke predaje bez straha
od očigledne smrti.

LXXVI

kako da se zaborave
rovovi, blato, zima,
drhtanje bez vatre,
mokri do smrdljivog
donjeg veša.
mrtvi što leže
ispred vašeg pogleda,
koje niko pokupiti
do noći ne smije.
kako da se zaboravi
strah što se brže uvlači
u čovjeka od same smrti.
kako da se zaborave dani
kada je čovjek prestao
da bude čovjek
i dobrovoljno odlučio
da postane zvijer.
kako da se zaborave
preci kada nam u laži
služe njihovu istinu
već izvitoperenu
u samom sjemenu
i njihovom korijenju.

LXXVII

pa ja stvarno nisam imao kuda,
morao sam one sitnije da pobacam vanka.
samo krupne sam držao za ruke
znojeći se bez prestanka.
oni sitniji nisu bili krivi već krupniji
što veliko mučашe pa me njihova tišina
na drugo ostavljanje nagnaše.
sada jezdим sam, sitni su stigli krupnije krute,
pa ih sada onako mali vuku za haljine i njihove skute.
ja sada vozim preko pusta polja, ječi moja duša
dok je samoća nagriza iznutra i krivica
moja kao hladnoća za krupnim i sitnim
jedina savjesti i tugo moja.

LXXVIII

kakav bi život naš bio u proticanju i vremenu
a da ništa pod ovom nebeskom kapom
ne bi poželjeli da nam se vrati.
da sve tako otiče a mi niti uspomena nemamo,
niti sjećanja, niti želja ostvarenih,
naučili se promjenama i življenju
bez patnje i bola kao drveće ćutimo
i gledamo bez sposobnosti
osjećaja ranjivosti našega života.

LXXIX

prošla je kroz mene,
ja sam vikao njeno ime.
nije me čula
nije me vidjela.
pogledah sebi u lice
tada primijetih da sam
zaboravno mrtav.

LXXX

neko je popravio moj bicikl.
ostavio sam ga probušene gume
na padini prije omiljene kafane.
neko ga je obojio u limun žutu,
više ne škripi i može brzo
u svaku krivinu ljutu.
moj bicikl ide dobro
i ne znam ko je dao dozvolu
da se žalim kada bih da vozim.
moj kotač crveni odnosno plavi,
postao je limun žuti a ovako dobar
ne marim da je običan crni garavi.

LXXXI havana

poredah zadnje zgužvane novce
unutar lijeve smrdljive cipele.
vani su zavijala vatrogasna kola
potpomognuta nesnošljivim
zadahom dima od mnogobrojnih auspuha.

stajao sam zarobljen bujicom ljudi
i automobila nasred pakleno
vrućeg bulevara.
kroz sive zavjese
dopiralo je vrelo crveno sunce,
prošarano vječitom prašinom
sipajući u vidu zlatnog polena.

nadjačan toplinom pošao sam frižideru
zadnjem uporištu riječi hladno.
moja želja o postojanju
zaboravljene boce hladnog piva
stoji zakovana kao Isus
za bijela masna vrata frižidera.

kucala je pokazujući jasno meni
telepatski smjer, glasom očajnika
zavapio sam na sretan pivski prizor.
otvorio sam i sjurio niz upaljeno
vrelo grlo maglovitu i hladnu tekućinu.

mali povjetarac je dopirao
od zamagljene boce.
miris evropskog pivskog hmelja
dovukao je s vana metalni utisak
mrtvog tek otkrivenog leša
zadavljenog vlastitim smradom
ili prosto usmrćeno od žeđi
ležalo je tijelo.

jednako u pustinji čamio bi
indentičan prizor, bizarno iznad
zabezeknutih posmatrača sija reklama
skupog belgijskog piva.
na suncu smrdi leš.

kora od banane odbačena iz ruku
prenapuhane sekretarice služi kao
stop zona zadihanog znojnog policajca.
debela žena mirno širi
svoje afričke nosnice udišući smrad od leša
kao voodoo afrodisijak koluta bionjačama
i ponovo gotovo nastrano udiše.

osjetio sam kako joj se grči moćna guzica
otkrivajući nekrofiličan nadražaj
mlade zdrave domaćice.
debeli znoj izbija ispod
svježe oprane odjeće
nagriza obline i pokazuje mišićno
moćno tkivo crne žene.

pohotna navika tjera žrtvu
sa namjerom da je svakim
novim udisajem udavi.
ja oholo i dalje gledam bulevar,
u reklamu piva, frižider
koji se u prodavnici otvara i zatvara.
zveketom boca pjenušavog napitka
jasno sada me poziva.

zadnjim naporom navukoh hlače
i podesih znojnu košulju.
povukoh paralelu bulevarom
prema prodavnici alkohola.
dopustih da me hladan zrak
klima uređaja probudi i pripremi.

moja žedna njuška čekala je
na bliski susret sa pospanom
sredovječnom ženom.
ja sam ovdje bio unajmljeni statista
pozorišnog SCI-FI komada.
pripadnik sam vanzemaljskog roda,
crpim pivo kao ekstravagantan hir
međuzvjedane zajebancije.

ja nisam bio stvaran pod svjetlom neona.
moja bolesno bijela put
plašila je malobrojne ljude.
previše čisto i očuvano
djelovao sam na tako brutalnom mjestu.

čak i moje naoko nježne ruke
grčile su znojne novčanice
otkrivajući bolesnu nepripadnost.
blagajnica je silovala žvakaću gumu.
divljački pojačavajući moj znoj
pritišćući sve jače i intenzivnije.

usmrtio sam je pogledaom dva puta.
istim onim otvaračem za vino
što je sijao na kasi zaboden
negdje u visini lijevog oka.

žvaka je blistala na stolu
gdje je izlizani dio površine
pokazivao ružičastu pljuvačku
i mali balon sukrvice
što je prkosio sparini dana.

uredno primih kusur, izađoh van
na sunčan i prašnjav dan.
priđoh još jednom zgradi.
smrad u stubištu bio je nesnošljiv
urinirao je sinoć neko
pored prvog stepenika,

mokraćni jak zadah grizao je za oči.
na drugom stepenišnom okretištu
čekala je žena obasjana
prozorskim svjetlom.
sijala je divna žena.
nasuprot svjetlosti iluzija stvarna
u svoj ljepoti.

privikavalo se moje oko
na njen parfem i raskošnu blizinu
žedno dodirnih laž
carstva svjetlosti i sjenki.

prođoh pored nje motreći je intezivno.
napokon sam bio unutar stana
druga runda znojenja me čeka.
pivo je hladno i popunjava
prazan prostor frižidera.

ja sam spreman ponovo da krenem
u smiraj dana znojan od života
nesnošljivo težak.

LXXXII anji

stanovala je stan do mene.
uvijek je mirisala na pudere i kreme.
anji je bila nepoznatog porijekla
kao egzotična ptica evropejski crna.
anji je čuvala sav moj novac.
njene subotnje usluge su bile
u razini mog jednomjesečnog čeka.
anji je vrijedila mnogo više
i nije zagorjeli kliše.
ona kada govori kao da umjesto vas
neko sa lakoćom diše.
anji je bila udana. bill varioc sa naftnih polja
imao je veliki kamion i špicaste western čizme.
bill mu je bilo ime, dolazio je najviše u proljeće
i nikad preko zime. oči su mu vječno crvene
a ručerde crne uvijek skvrčene spremne da dohvate
neko željezo. bill je dobio otkaz zbog gluposti.
imao je snošaj sa prostitutkom u krugu radne organizacije.
anji nije bila zabrinuta zbog otkaza već mog čeka
koji bi trebala uredno da primi još noćas.
sada je na kauču kojem sam ljubio jednom mjesečno anji
sjedio ogroman čovjek. tu noć sam proveo sa hladnim pivom
iz stana do mene dopirala je jasno škripa istog onog kreveta
kojeg sam sa čašom vode želio da potrošim još noćas.
umjesto toga ja sam kupio pivo i slušao porno prenos u živo.
na radiju sa komode zbunjivao je komentator
američkog superbowl kupa. ja sam pio pivo i preko
zamagljenog prozora pokušavao utvrditi da li ću se sam skitati noćas.

LXXXIII žeđ

dugo je stanka nagovještavala
neodumicu očajne žene
kojoj šuškavi novac
užasno nedostaje.
ja ga nisam imao
ja sam imao pivo.
jedini spas hladno pivo
u vrelom danu.

anji je ušla polako.
stidno iskapi
treću bocu piva
žmirka zadovoljno
pasivna u nakani
da progovori.
gledam jednako
postojano.

anji, priđi bliže
želim da budeš
moj jastuk
da osjetim tvoje bilo
ili samo kao ovog trenu
idi donesi nam drugo pivo.

pobijedili smo vrućinu dana
skupa osjećam kako sve
oko nas živi i lupa.

ispunjen srećom
ostajem drugu noć
u njenom krevetu
sa malom nadom
u vrijeme
provedeno skupa.

sa istoka opet neko
počeo energično da lupa.
ona se kao srna trza
vječno me bode u rebra
tražeći od mene sigurnost
kao naknadu koju nisam
mogao platiti ili ona primiti.